

Robin & Alex

Een heel jaar lang schrijven Alex en Robin elkaar brieven. Startpunt is hun stukgelopen relatie, en een onbepaald aantal maanden stilte die daarop volgde. Wat dit voor beiden teweegbrengt, valt nog af te wachten. Als ZiZo-lezer (m/v/a) zit je op de eerste rij om mee te snuisteren in hun schrijfsels.

TEKST: SHARMILA MADHVANI & ISHA VAN ALSENOY

Alicante, 12 maart 2016

Robin,

Ik kan nog steeds niet geloven dat je me hebt gebeld. Zomaar. Zonder aankondiging. Je bent een onmogelijke mengeling van kwetsbaarheid en moed. Dat was ik vergeten. Ik klonk allicht kil, zakelijk? Alsof ik met je telefoontje zat opgescheept en snel van je af wou? Misschien weet je dat nog van me. Dat ik een emotionele flatline word, als iemand zulke scherpe manoeuvres maakt. Dat wil niet zeggen dat ik niet blij was om je te horen.

Je overweldigt me. Je brengt me in de war. En, zoals altijd: je gaat te snel. Daarom heb ik er zo lang over gedaan voor ik deze brief kon schrijven. Daarom beantwoordde ik de voorzichtige mail die je na het telefoontje stuurde niet. Of je sms. Ik kon niet bevatten dat ik je stem had gehoord. En ik kon al helemaal niet bevatten wat je tussen de regels door aan me voorstelde. Op die onzekere, eerlijke toon van je.

Maar, en dat kan ik niet genoeg in de verf zetten, ik ben zo blij dat je niet hebt aangedrongen. Dat je uiteindelijk stopte. Elke poging die je zou doen om een reactie van me uit te lokken, zou de wachttijd voor ons allebei alleen maar hebben verlengd. Ik weet ook niet hoe dat komt.

Maar, ter zake :-). Je belde me niet echt om over de foto-reeksen te praten. Ik heb je echte vraag luid en duidelijk gehoord, zelfs al zat ze verschanst tussen al die andere woorden. En: het is oké. Je kan me komen bezoeken, als je dat nog wil tenminste. Ik weet niet wat er gaat gebeuren. Ik kan je niet vertellen hoe ik zal zijn. Ik weet alleen dat ik je wil zien. Dus. Ja. Kom naar Alicante. Ik zal je tonen hoe mijn leven is. We zullen naar zee gaan. We zullen paella eten op mijn terras en ik zal je wijn uitschenken. Ik zal foto's van je maken.

Ik zie opeens dat ik er twee maanden over deed om je te antwoorden. Ik ken je goed genoeg om te weten dat zoiets misschien moeilijk voor je is. Allicht ben je er in de

tussentijd van overtuigd geraakt dat ik je ben vergeten. Tussen je telefoontje en nu heb ik echter herhaaldelijk tegen mezelf gezegd dat het goed met je ging. Dat je je bezighield met je bloemenwinkel, je squash. Dat je niet elke dag koortsachtig in je brievenbus keek. En ik ben erin geslaagd dat te geloven. Want als ik zou denken dat je echt op een antwoord zat te wachten, zou ik alleen maar nog meer tijd nodig hebben gehad.

Het spijt me Robin. Het spijt me. God zeg. Een oud gevoel komt naar boven. Zo voelde ik me ook toen we samen waren: alsof ik tekortschoot. Toen we nog in hetzelfde land woonden, amper drie straten bij elkaar vandaan, was het nog veel erger dan nu. Er was nooit tijd waarin ik mezelf tot rust kon brengen. Ik raakte helemaal in mezelf opgesloten. Ver weg van jou.

Eén ding is wel veranderd. Ik kan het zeggen, nu. Ik kan het hardop zeggen. Dat je veel voor me betekent. Misschien ben ik toch gegroeid, of zoiets. Wie weet.

Oké. Kijk. Misschien is dit niet genoeg voor je. Dat zou ik snappen. Maar als het wel genoeg is, kom dan. Kom dan. Bel me dan op, en we zullen over taxi's en vluchten praten.

Want dit is het.
Dit is wat ik te bieden heb.

Alex
x

OVER DE SCHRIJFSTERS

Sharmila en Isha kwamen elkaar tegen in de marge van de bundel 'Labyrint', een kortverhalencollectie over liefde tussen vrouwen, gepubliceerd door Uitgeverij 't Verschil (nu Kartonnen Dozen). Sharmila Madhvani won met haar uitgegeven roman 'Adem' in 2013 de La Vita Publishing Debuutprijs. Zij kruipt in de huid van Alex. Isha Van Alsenoy, ZiZo-columniste en kortverhalenschrijfster, neemt de rol van Robin op zich.

Antwerpen, 21 april 2016

Lieve Alex,

"er hoeft nog altijd niet veel te gebeuren voor ik aan je denk iets wat niet op jou lijkt is al genoeg dan denk ik kijk dit lijkt echt niet op haar"

Ons telefoongesprek verliep inderdaad een beetje stroef. Ik had niet verwacht dat je blij of opgelucht zou zijn om mijn stem te horen. Ik wist zelfs dat je wat mat of geërgerd zou klinken. Ik polste met algemene mededelingen onhandig of ik je inderdaad zou kunnen terugzien. Was ik beter duidelijker geweest? Ik weet het niet. Wat ik wel weet, is dat je me uiteindelijk begreep.

Ik kan naar Spanje komen! Ik vergeef je dat je er twee maanden over deed om het me te laten weten. Ik heb liever dat je er langer over nadent en dan een overtuigd antwoord geeft, dan dat je impulsief toezegt, en dat onze tijd samen moeilijk zal zijn. Zie je Alex, ik groei ook.

Zo weet ik ondertussen dat ons aantrekken en afstoten veel te maken heeft met mijn verwachtingen. Jij hebt het lastig met 'verwachtingen'. Hoe langer ik je ken, hoe beter ik je begrijp. Bij jou zijn de dingen veel minder afgelijnd en beschreven. In jouw relaties, met de wereld en met de mensen rond je, is er veel meer ruimte voor interpretatie. Terwijl ik net graag de dingen beschrijf en ten volle tracht te begrijpen.

Wat ik je kan bevestigen is dat ik inderdaad niet elke dag de post opwachttte. Ik heb het op zijn beloop gelaten, ik heb voortgedaan en verder geleefd. En me gerealiseerd dat ik dat ook kan, zonder jou. Dat ik zelfs kan openstaan voor anderen, nieuwe dingen en fijne ervaringen, zonder me op te sluiten tussen mijn bloemen en te doen alsof alles in orde is. Ik ben milder geworden, en mijn boosheid is vervlogen.

Ondertussen zijn we een maand verder. Het was plots erg druk. De zaken gaan goed. Ik mag een paar grote bestellingen afwerken voor evenementen van de stad. Daardoor koop ik mezelf wat tijd, want zo kan ik langer vakantie nemen deze zomer.

Onlangs heb ik van je gedroomd. Zo'n erg levendige droom, één die nog dicht op je huid zit bij het ontwaken. We lagen op het strand naar een zee te kijken. We waren niet alleen, links en rechts van ons waren andere groepjes mensen. Ze voerden diepe gesprekken, dronken bier, picknickten. Gezellige drukte. Tussen ons hing van alles in de lucht, dingen die ik nog in woorden wilde gieten. Ik kreeg niets gezegd. Plots zoenden we. Het waren zoenen die lang duurden. Zoenen waar niets bijzonders aan voorafging, en die ook niet noodzakelijk tot iets anders zouden leiden. Die gewoon op zichzelf stonden. We vonden elkaar op net hetzelfde moment, het was teder en zacht en toch heel echt. Alsof onze lijven converseerden met elkaar en wij niets te zeggen hadden.

Sinds je laatste brief, heb ik elke dag aan je gedacht, maar geen tijd gevonden om te schrijven. Nu dus wel. Ik wil afkomen. In de zomer, wanneer de zon op haar hoogst staat en het land op zijn droogst is. Ik wil de hitte voelen die jij voelt. De dagen beleven zoals jij ze vorm geeft, en ik wil gewoon 'zijn', bij jou. "zodat we, mocht dat ooit nodig zijn ons kunnen verschuilen de een als kameleon, de ander als woestijn"

Tot gauw liefste Alex, ik kijk uit naar jou!
Robin

Citaten uit de dichtbundel 'Ik ben mogelijk' van Maud Vanhauwaert